

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 253/2524

นายจรัส จงแจ่มฯ กับพวกโจทก์บริษัทสุรามหาคุณ จำกัดจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 2, ป.พ.พ. มาตรา 577, ป.พ.พ. มาตรา 797

## ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่โจทก์พ้นจากการเป็นลูกจ้างของจำเลยแล้วเข้าเป็นลูกจ้างของบริษัท ส. นั้น โจทก์ได้ทำงานรับจ้างต่อไป ตามเดิม ได้รับสิทธิและประโยชน์ต่างๆ จากนายจ้างคนใหม่เช่นที่เคยได้รับอยู่เดิม และได้ันระยะเวลาการทำงานระหว่างเป็นลูกจ้างของจำเลยกับเป็นลูกจ้างของบริษัท ส.ติดต่อกัน ดังนี้ เห็นได้ว่ามิได้มีการเลิกจ้างโจทก์ยังคงมีการจ้างต่อไปตามเดิม เพียงแต่เปลี่ยนตัวนายจ้างจากจำเลยเป็นบริษัทส. เท่านั้น จึงเป็นเรื่องโอนการจ้างหาใช้เลิกจ้างไม่ โจทก์จึงไม่มีสิทธิได้ค่าชดเชยจากจำเลย แม้การโอนการจ้างนี้จะไปตามข้อตกลงระหว่างกรมโรงงานอุตสาหกรรมกับบริษัท ส. ก็ถือได้ว่ากรมโรงงานอุตสาหกรรมกระทำในฐานะเป็นตัวแทนของจำเลยโดยปริยายเพราะกรมโรงงานอุตสาหกรรมมีความรับผิดชอบผูกพันต่อโจทก์ในเรื่องการว่าจ้างทำงานในโรงงานแห่งนี้ หากจำเลยดำเนินการตามสัญญาเช่าไม่ได้ กรมโรงงานอุตสาหกรรมก็ต้องรับโจทก์เป็นลูกจ้างต่อไป

## คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยเป็นผู้เช่าโรงงานสุราบางยี่ชั้นจากกรมโรงงานอุตสาหกรรม โจทก์เป็นลูกจ้างจำเลยทำงานในโรงงานนี้ เมื่อหมดสัญญาเช่าจำเลยได้เลิกดำเนินการในโรงงานดังกล่าวและเลิกจ้างโจทก์ทุกคนโดยไม่จ่ายค่าชดเชยให้ ขอให้ศาลพิพากษาบังคับจำเลยให้จ่ายค่าชดเชยให้โจทก์พร้อมด้วยดอกเบี้ยนับแต่วันเลิกจ้างจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยให้การว่า การที่จำเลยมิได้จ้างโจทก์ทำงานต่อไปนั้น เป็นเรื่องโอน การจ้างจากจำเลยไปเป็นของบริษัท ส. ตามสัญญาระหว่างบริษัท ส.กับกรมโรงงานอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจจัดการเกี่ยวกับโจทก์ตามสัญญาที่ทำไว้กับจำเลยและโจทก์ก็ได้เข้าเป็นลูกจ้างบริษัท ส. โดยได้รับสิทธิและประโยชน์เช่นเดิมและต่อเนื่องกัน อันเป็นการยอมตกลงตามสัญญานั้นแล้วจึงมิใช่เป็นกรณีจำเลยเลิกจ้างโจทก์ โจทก์ไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชย ขอให้ศาลยกฟ้อง ศาลแรงงานกลางพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติตามคำพิพากษาศาลแรงงานกลางว่า เดิมกรมโรงงานอุตสาหกรรมจ้างโจทก์ทั้งหมดทำงานในโรงงานสุราบางยี่ชั้น ต่อมาได้ให้จำเลยเช่าโรงงานแห่งนี้ไปดำเนินการ และตามสัญญาเช่าโจทก์จะได้ทำงานในตำแหน่งหน้าที่เดิมหรือไม่ต่ำกว่า และได้รับค่าจ้างและผลประโยชน์อื่น ๆ ไม่น้อยกว่าที่เคยได้รับจาก

กรมโรงงานอุตสาหกรรมอยู่ในวันเริ่มสัญญาเช่า การให้โจทก์ออกจากงานจะต้องได้รับความยินยอมจากกรมโรงงานอุตสาหกรรมก่อนระยะเวลาการทำงานของโจทก์ให้นับตั้งแต่วันที่โจทก์เข้าทำงานเป็นลูกจ้างกรมโรงงานอุตสาหกรรม และถ้าจะมีการให้เงินตอบแทนแก่โจทก์นอกไปจากอัตราเงินเดือนหรือค่าจ้างที่กำหนดไว้ จำเลยและกรมโรงงานอุตสาหกรรมจะต้องร่วมกันพิจารณา เมื่อครบกำหนดสัญญาเช่าแล้วจำเลยไม่ได้เช่าโรงงานแห่งนี้ต่อไป โดยกรมโรงงานอุตสาหกรรมทำสัญญาให้บริษัท ส.เช่าโดยมีข้อตกลงว่า บริษัท ส. จะต้องรับโอนโจทก์ทั้งหมดมาเป็นลูกจ้างโดยไม่ต้องยื่นใบสมัคร และต้องได้รับสิทธิประโยชน์ฯ ไม่น้อยกว่าที่เคยได้รับ

จากจำเลย กับให้นับเวลาการทำงานต่อเนื่องตั้งแต่วันที่โจทก์เริ่มเข้าทำงานกับ  
กรมโรงงานอุตสาหกรรมและกับจำเลยติดต่อกันตลอดมา ปัญหาที่ว่า การที่โจทก์พ้นจากการเป็น  
ลูกจ้างของจำเลยจะเป็นการเลิกจ้างหรือไม่นั้น ศาลฎีกาเห็นว่า การที่โจทก์พ้นจากการเป็นลูกจ้าง  
ของจำเลยแล้วเข้าเป็นลูกจ้างของบริษัท ส. นั้น โจทก์ได้ทำงานรับจ้างต่อไปตามเดิม ได้รับสิทธิและ  
ผลประโยชน์ต่าง ๆ จากนายจ้างคนใหม่เช่นที่เคยได้รับอยู่เดิมและได้นับระยะเวลาการทำงาน  
ระหว่างเป็นลูกจ้างของจำเลยกับเป็นลูกจ้างของบริษัท ม. ติดต่อกัน เห็นได้ว่ามิได้มีการเลิกจ้าง  
โจทก์ยังคงมีการจ้างโจทก์ต่อไปตามเดิม เพียงแต่เปลี่ยนตัวนายจ้างจากจำเลยเป็นบริษัท ม.  
เท่านั้น จึงเป็นเรื่องโอนการจ้าง หาใช่เป็นการเลิกจ้างไม่และการโอนนี้แม้จะเป็นไปตามข้อตกลง  
ระหว่างกรมโรงงานอุตสาหกรรมกับบริษัท ม. ก็ถือได้ว่ากรมโรงงานอุตสาหกรรมกระทำในฐานะ  
เป็นตัวแทนของจำเลยโดยปริยาย เพราะกรมโรงงานอุตสาหกรรมมีความรับผิดชอบผูกพันต่อ  
โจทก์ในเรื่องการว่าจ้างทำงานในโรงงานแห่งนี้ คดีฟังได้ว่าจำเลยได้โอนการจ้างโจทก์ให้บริษัท ส.  
จำเลยมิได้เลิกจ้างโจทก์ โจทก์จึงไม่มีสิทธิได้ค่าชดเชย พิพากษายืน

## องค์คณะ

ธาดา วัชรนันท์ · ขจร หะวานนท์ · วัฒน ผดุงจิตร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/253/2524>